

14 קדושין ס"ט, ט) נלעיל
פד: י"ג, 14) (א) כמובן
גג: 17) נלעיל לת. כמובן
פ: 14) נלעיל לט. כמובן
כפ: 11) נלעיל פד. כמובן
ק: (ומספחה פ"ב ע"ש),
14) [כמובן נב: 14) (ח) נב.
ד"ה ממורת], ט) ונש"ע
מס' ז"מ סו. ד"ה
ונלאת].

תורה אור השלם

1. ויאמר יי אל משה
אמר אל הבהנים בני
אחרן ואמר אללהם
ולפני לא יטמאו בעמיהו.
ויקרא כא א
2. אשה וזה וזה וזה לא
יקחו ואשה גרושה
מואשה לא יקחו בני קדש
הוא לאלקהיו.
ויקרא כא ו

הגהות הב"ח

(א) נב' חקלעו לשבטנו
לאתרה דרב ארי:
(ב) רש"י ד"ה הי"ג וכו'
הנשא נשים צעירה פסול
לעבודה עד שקור הנאה
והא פסולה חלה וכל
מקום שהראו פסול על
ידה או היא פסולה על
ידו קנסו וכו':

מוסף רש"י

עשרה יוחסין עלו
מבבל כשעלו בני
הגולה ובגמרא מפרש
לה דלמשמעין מפרש
שנכלל מוחסות הן
שהפירש עורל כל הפולין
מסע והולין עמו (קדושין
100). חללים: הכיט
מלן שגלו מפסולי
כהונה (שם). והרורים.
ממחורים (שם). נתינים.
שנעוטו שגלו בני
יהושע ואמרינן (לעיל עח):
דוד גזר עליהם (קדושין
100). לויים ישראלים
חללים גרים חרורים
מותרין לבא זה בזה.
אבל כהנים כחללי גיירי
וחרורי לא שחללו כלל
וניורת ומשומרת בחוקת
זונה (שם). גיירי חרורי
ובמוזרי תבני שתוקי
ואסופי מותרים לבא
זה בזה. דאקטרי קהל
גרים לא חקטרי קהל ולא
הזהירו ממורם לכל כקהל
גרים. אבל לויים ישראלים
במזמרי לא ושתוקי ואסופי
פקק ממורם הם ומותרים
להטעם בממורם דלאחר
בגמרא (שם עג). כקהל
והאי הוא דלא יבא. כקהל
פקק (שם 100).

יש מותרות פרק תשיעי יבמות

והרי לאו דעומאה דאין שזו כגל
דכתיב (ויקרא כא) אמור אל
הכהנים כהנים מזהרין ולא ישראל:
לאו משום דרב יהודה. אלמא אפי'
לאו שזין שזו ככל נפקא לן
מהתם דנשים חייבות: לא דגמרי
מלא יקחו. כלומר מאיש או אשה

ולא תהא ואב"ה מאי. אי לומה
והבצל חייב לשלם אפי' לומה כז"ד
כפירש ר"ת

פה.

היה הבצל חייב לשלם אפי' לומה כז"ד
כפירש ר"ת
בסוף כמזכיר (דף קו. וסס) גבי
קדמו כז"ד ופסקו מה שפסקו פסקו
והכא מיבעיא ליה אם יש
למדינת הים ותלויה ותאכל כשאר נשים
או לא: **אלמנה** לב"ג יש זה
פירות. לאבי דלמיר צריך נערה
שנתפתה (שם נא: וסס) אלמנה לב"ג
נשצית חייב לפדותה דקרינא וצכהנת
אהרנמיך למדינתין הוי פירות כמשמעו
דין פירות דהיינו פירקונה דהוי תחת
פירות ובשניה דקמיין אין לה פירות
הוי נמי דין פירות דאם נשצית אינו
חייב לפדותה אע"ג דהבצל אוכל
פירות כי היא דהאשה רבה (לגמן פט).
דמגא נמי אין לה פירות ומזונות כו'
ואמר עלה צירושלמי שאינה יכולה
להוציא ממנו הפירות שאכל א"ר חנינא
הא דתימא כשככל עד שלא בא
הראשון כו' ולרבא דלמיר התם אלמנה
לכ"ג דאינו חייב לפדותה נראה לר"י
לפרש יש לה פירות דאם נשצית משלם
הבצל הפירות שאכל לפדותה צוה
אבל מה שפרקונה יתר על דמי פירות
שאכל לא יהייב ובשניות אפילו דמי
הפירות שאכל לא יהייב ומתוך פירוש
הקונטרס משמע שאין לצעל פירות
באלמנה כלל ואפילו לא נשצית חייב
להחזיר פירות שאכל דפי' יש לה
פירות שאף על פי שאכל פירות כיון
דשלא כדון אכלן משלם ולאביא
דרבא דמזונות פירש כן אף נראה
לר"י כמו שפי' דלא משלם צעל
אלא לזוך פרקונה כשנשצית וכן
פירש הריב"ן:

בראות.

פ"י בקונטרס משמע שאין לצעל פירות
באלמנה כלל ואפילו לא נשצית חייב
להחזיר פירות שאכל דפי' יש לה
פירות שאף על פי שאכל פירות כיון
דשלא כדון אכלן משלם ולאביא
דרבא דמזונות פירש כן אף נראה
לר"י כמו שפי' דלא משלם צעל
אלא לזוך פרקונה כשנשצית וכן
פירש הריב"ן:

בראות.

פ"י בקונטרס משמע שאין לצעל פירות
באלמנה כלל ואפילו לא נשצית חייב
להחזיר פירות שאכל דפי' יש לה
פירות שאף על פי שאכל פירות כיון
דשלא כדון אכלן משלם ולאביא
דרבא דמזונות פירש כן אף נראה
לר"י כמו שפי' דלא משלם צעל
אלא לזוך פרקונה כשנשצית וכן
פירש הריב"ן:

וב"ב

מקום שהוא פסול והיא
פסולה. פ"י בקונטרס שהוא
פסול שנושא אותה צעצירה כדתני
בזכורות (דף מה:.) ולא תרוייחו בעני
אלא אם הוא פסול או היא פסולה
קנסו אותו דלא מרגלל ליה כיון
דמיפסל צהכי חד מינייהו דלאחר
בסמוך ממורת ונתינה איכא צעצירה
ופרין ולר"א דלמיר הרי זה עבד
וממור הא לא מרגלל ליה והתם
צעל לא מיפסיל דהא בישראל לא
שייך למימר שיפסל על ידה ואיני
נמי לא מיפסלא צהכי דהא מעיקרא
מיפסלא וקיימא אללא משום זרע
לחוד מנעה ולא מרגלל ליה שיראה
להרגילו כיון שזרעו נפסל על ידה

והרי טובמאה דלאו שאין שוה בכל וטעמא
דכתב רחמנא יבני אהרן ואלא בנות אהרן
הא לאו הכי ה"א נשים חייבות מאי טעמא
לאו משום דרב יהודה אמר רב לא דגמרינן
מלא יקחו איכא דאמרי קיחה איצטריכא ליה
ס"ד אמינא ליגמר מטובמאה קמשמע לן רב
פפא ורב הונא בריה דרב יהושע איקלעו
(א) להינצבו לאתריה דרב אבין בעו
מינייהו הוזהרו כשרות להנשא לפסולין או
לא אמר להו רב פפא תניתוה (ב) עשרה יוחסין
עלו מבבל כהנים לויים וישראלים חללים
גרים וחרורים וממוזרים נתינים שתוקי ואסופי
בכהנים לויים ישראלים מותרין לבא זה בזה
לויים ישראלים חללים גרים חרורים מותרין
לבא זה בזה גיירי חרורי ומוזרי נתיני
שתוקי ואסופי מותרים לבא זה בזה ואילו
כהנות לחלל לא קתני א"ל רב הונא בריה
דרב יהושע כל היכא דהני נבסי מהני והני
נבסי מהני קתני כהן כיון דאילו בעי למונסב
חללה אסירא ליה לא קתני אתו לקמיה דרב
אידי בר אבין אמר להו דרדקי הכי (א) אמר
רב יהודה אמר רב לא הוזהרו כשרות לינשא
לפסולים: שניות מדברי סופרים וכו': בעו
מיניה בני בירי מרב ששת שניה לבעל ולא
שניה ליבם יש לה כתובה מיבם או לא (ב) כיון
דאמר מר כתובתה (ג) על נכסי בעלה הראשון
לית לה או דלמא כיון (ד) דאילו לית לה
מראשון תקינו לה רבנן משני אית לה אמר
להו רב ששת תניתוה כתובתה על נכסי
בעלה הראשון ואם היתה שניה לבעל אפי'
מיבם אין לה מכלל דאיכא דאית לה מיבם
חסורי מיחסרא והכי קתני (ה) כתובתה על
נכסי בעלה הראשון ואי לית לה מראשון
תקינו לה משני (ו) ואם היתה שניה לבעל
אפי' מיבם אין לה: בעא מיניה רבי אלעזר
מרבין יוהנן אלמנה לב"ג גרושה וחלוצה
לכהן הדיוט יש להן מזונות או אין להן
מזונות היכי דמי אילימא דיתבה תותרה
בעמוד והוצא קאי מזונות אית לה לא
צריכא שהלך הוא למדינת הים ולותה
ואכלה מאי מזוני תנאי כתובה יגיהו
מדאית לה כתובה אית לה מזוני או דלמא
כתובה דלמשקל ומיפק אית לה מזוני דלמא
תיערב גביה לית לה א"ל ילית לה והתניא
יש לה יכי תניא הויא לאחר מיתה אית
דאמר אמר ליה תניא יש לה הא בעמוד
והוצא קאי ואלא התניא יש לה כי תניא
הויא לאחר מיתה ת"ר (ז) אלמנה לכהן
גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט יש לה
כתובה פירות מזונות בלאות (ח) והיא פסולה
וולדה פסול וכופין אותו להוציא שניות
מדברי סופרים אין לה כתובה לא פירות
לא מזונות ולא בלאות (י) והיא כשירה וולדה
כשירה מפני שהוא פסול דמתן צככורי'
(מה:.) הנושא נשים צעצירה פסול (י)
עד שידור הנאה והיא פסולה על ידו:
קנסו

עין משפט
נר מצוה

1 א מ"י פ"ב מהל' אכל
הלכה ו סמג עשין נח
ולאון רלה טוש"ע י"ד
ס"י שעב טע"ף ב:
ח ב מ"י פ"טע מהלכות
איסורי ביאה הל' טו
טוש"ע אה"ע סימן ח
סע"ף א:
12 ג מ"י פ"טע מהלכה טו
טוש"ע שם סע"י ג:
1 ד מ"י פ"ק ט"ו שם
הלכה נג:
14 ה מ"י פ"ב מהלכות
יבוס הלכה ח טוש"ע
שם ס"י קסח סע"ף ט:
15 ו ז ח מ"י פ"ק כ"ד
מהל' אשדות הלכה ד
טוש"ע שם סימן קטו
סע"ף א:
16 י ט מ"י פ"טע מהלכות
איסורי ביאה הל' ג
סמג לאון קצב טוש"ע שם
ס"י ו סע"ף י:
17 י"ד מ"י פ"כ"ד מהל'
אשדות הל' ד טוש"ע
שם ס"י קנז סע"ף ב:
18 כ ב מ"י פ"י"ח מהל'
איסורי ביאה הל' ד
ופי"ח הלכה ח טוש"ע שם
סימן ו סע"ף יט:

תוספות ישנים

בתנ"י ולא מוזנת ומיירי
בלותה ואללה דאליה
פשיטא דהא בעמיהו והוא
קאי מזוני אית לה אללא
מיירי שהלך בעלה למדינת
הים ולותה ואללה ו"אית
אפי"ה מאי אריא משום
שהיא פסולה אפילו כשרה
נמי אמרינן הית מעומיו
על קין הלכי אותו האיש
שהוא לה (א) כדאמר
הלך בעלה למדי' ועמד
איש אחד ופרנס אותה
הית מעומיו על קין הכי
וי"ל ה"מ היכא דלא מסר
לה דרך הלוואה אללא אמר
בגלל בעלה ואין לו נאש
למבע לא לצעל ולא לנשה
שהיא הבצל לא היה שם
כשלוה לה והאשה לא
שאלה מאתו. אבל הכא
שלוה ממנו לא הית
מעומיו על קין הכי אללא
המלוה מוכר את האשה
והאשה מועתת את בעלה
וגם אם נתגרה האשה
משלמת המזונות לאיש
שהוא לה והכא בשניה
לא ישלם הבצל מזונות
לדומיא דלמירין בשניה אין
לה מזונות קאמר באלמנה
לכ"ג יש לה מזונות
ובגמרא משמע דאלמנה
לכ"ג אין לה מזונות
בלותה ואללה אללא נראה
דבשניה לית לה מזונות אף
לאחר מיתה הבצל דקנסין
לה. אבל באלמנה לכ"ג
יש לה מזונות בלאחר מיתה
דמשמע בגמרא: (א) ואין
להקשות ממה דמשמע
מההיא דהייבא דפסל זרע
לא מרגלל ליה והכא פ"ה
שהוא פסול הבצל. דאיכא
לממיר דמורה רש"י דפסול
זרע הוי שפיר פסול צעל
ולא מרגלל ליה:

(א) ז"ל דמתן צככורי
שני דייני גזירות (דף ק"ז
ע"ח) מי שהלך בעלה וכו'.

(א) ומיהו קשה דקאמר צעולה לכ"ג איכא צעצירה כו' ואמאי מרגלל ליה והא הוא נפסל על ידה שנושא נשים צעצירה ויראה להרגילו ור"ת מפרש דהוא פסול דקאמר אולד קאי ובפסלות ידיה לחוד אפילו במקום שהולד כשר לא מרגלל ליה כדאמרין ולרבי מתא' בן חרש דקאמר אפילו הלך כו' עשאה זונה הא לא מרגלל ליה ויש ספרים דגרסי הוא כשר והיא פסולה וכן בתוספתא דמיתלתין צפ"ב: ממורת